

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐτησίᾳ δρ. 8,—
Ἐξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίᾳ φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰουνίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 27

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η ΝΥΞ ΤΗΣ 14 ΜΑΪΟΥ 1903

Κυκλὼν ἢ βολίς;

Τὴν νύκτα τῆς 14ης Μαΐου 1903 ἐσημειώθησαν εἰς τὸ Σικάγον δύο γεγονότα, τὰ ὁποῖα, μολονότι ἄσχετα πρὸς ἄλληλα, ἦσαν ὅμως τόσο σημαντικά, ὥστε ὅλαι αἱ ἐφημερίδες τῆς πόλεως, ἀπὸ τοῦ «Βήματος» μέχρι τοῦ «Κήρυκος», τὰ περιέγραφαν καὶ τὰ ἐσχολίασαν ἐν ἐκτάσει.

Ἀλλὰ κρίνατε ἂν δὲν ἤξιζαν τὸν κόπον.

Καὶ ἐν πρώτοις, τοῦ Τεκτονικοῦ ναοῦ καὶ τῆς Τακόμας, — δύο ἀπὸ τὰς ὑψηλοτέρας οἰκίας τῆς πόλεως, ἀπὸ τὰ οἰκοδομήματα δηλαδὴ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸ τεράστιον ὕψος τῶν δέκα, δώδεκα, δεκαπέντε, δεκαοκτὼ καὶ κάποτε εἴκοσι πατωμάτων, — αἱ στέγαι ἀνηρπάγησαν ἐν μέρει, ἀπεξέσθησαν, ἐσαρώθησαν, ὥπως κατὰ τὴν διάβασιν κανενὸς φοβεροῦ κυκλῶνος.

Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι τὸ Ἀουντιτόριουμ καὶ τὸ Μόνεντνυ, δύο ἄλλα οἰκοδομήματα, ἐπίσης γιγάντια, δὲν ἐβλάβησαν διόλου.

Εἰς τὴν πόλιν, ἄλλως τε, δὲν ἀντελήφθησαν τὸ παραμικρόν.

Μόνον οἱ ἐνοικοὶ τῶν ὑψηλοτέρων πατωμάτων τῶν παλουσῶν οἰκιῶν, ἀφυπνίσθησαν ἐντρομοὶ ἀπὸ ἑνα κρότον, ὁποῖος τοῖς ἐφάνη ὡς ἰσχυρὰ ἐκπυρσοκρότησις, ὡς κανονία.

Τοῦτο διήρκεσε περὶ τὰ δέκα — δώδεκα δευτερόλεπτα διὰ τὸν Τεκτονικὸν Ναὸν καὶ περὶ τὰ τριάκοντα — πλέον ἀπὸ τὸ διπλάσιον, — διὰ τὴν Τακόμαν.

Μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος, ἐθασίλευσε πάλιν ἄκρα σιγή, καὶ ὡς πρακτικοὶ ἄνθρωποι, διὰ τοὺς ὁποίους τὰ πάντα εἶνε πολῦτιμα, ἀκόμη καὶ ὁ ὕπνος, οἱ ἐνοικοὶ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος κτιρίων ἐξανακοιμήθησαν ἀμέσως.

Μόνον τὴν πρωΐαν παρετηρήθησαν καὶ ἐξηκριβώθησαν αἱ ζημίαι.

Ἡ πρώτη φροντίς, φυσικὰ, ἦτο νάνα-

ζητηθῇ ἡ αἰτία τῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπρόκειτο ἐδῶ νὰ λυθῇ ἐν πρόβλημα κάπως δύσλυτον, αἱ γνώμαι τῶν ἀνθρώπων ἐδιχάσθησαν ἀμέσως.

Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι ἡ καταστροφὴ τῆς στέγης ὠφείλετο εἰς ἀνεμοστρόβιλον ἢ κυκλῶνα.

Ἄλλοι ἀπεναντίας ἰσχυρίζοντο ὅτι θὰ ἔπεσε καμμία μεγάλη βολίς.

Δυστυχῶς, ἐρωτηθέντες ἐν σπουδῇ οἱ διευθυνταὶ τῶν μετεωρολογικῶν σταθμῶν, ἐδήλωσαν κατηγορηματικῶς ὅτι τὰ εἰδικὰ ἐργαλεῖα τῶν δὲν ἐσημείωσαν οὔτε κυκλῶνα, οὔτε ἀνεμοστρόβιλον, οὔτε κανενὸς εἶδους ἀνεμῶν.

Ὅσον διὰ τὴν πτώσιν βολίδος, ἀπήντησαν ὅτι τότε μόνον θὰ τὴν παρεδέχοντο, ὅταν κάποιος θὰ τοὺς τὴν ἐδειχνεν.

Ἡ ἀπάντησις, βλέπετε, ἦτο σαφὴς καὶ ἀναντίρροτος, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς ἡ περίεργεια τῶν ἀνθρώπων δὲν ἱκανοποιεῖτο ποσῶς.

Ἄν πράγματι εἶχε πέσει βολίς, ποῦ ἦτο; τί εἶχε γίνῃ; ποῦ εἶχε χωθῇ;

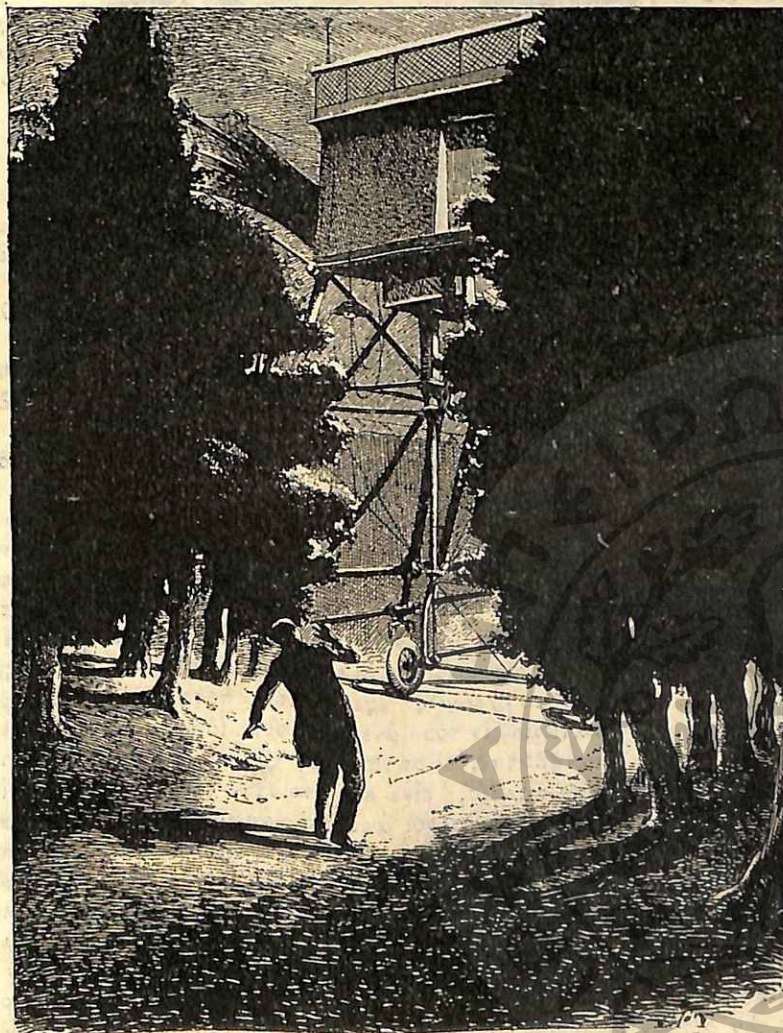
Κανείς δὲν ἤμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι κάποιος ἀστείος τὴν εἶχεν ἀποκρύψῃ. Ἀλλῶς τε πρὸς ποῖον σκοπὸν;

Ἐξ ἄλλου ὅμως δύο στέγαι δὲν σαρῶνονται μόναι τῶν.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ὑπῆρχεν ἐδῶ κατὶ παράδοξον.

Αὐτοκτονία ἢ δολοφονία;

Πρὸς κορύφωσιν τῆς ἐκπλήξεως, καὶ τὸ δεύτερον γεγονός, μολονότι

«Εὐρίσκεται εἰς μίαν ἐξαίθραν τοῦ δάσους...»

διαφόρου φύσεως, είχε και αυτό το μυστηριώδες και κάπως ανησυχαστικό μέρος του.

Δι' εφημερίδες ανήγγελλον, τρώντι, τὸν θάνατον τοῦ ἱατροῦ Ἀδραῦ. Οὐδὲν, ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἀπὸ τινων ἐτῶν ἦτο μία ἀπὸ τὰς προσωπικότητας τῆς πόλεως, καὶ διὰ τῆς κολοσιαιᾶς περιουσίας του εἶχε συντελέσει πολὺ εἰς τὴν ταχθεῖσαν ἀνθρώπινον τοῦ Σικάγου, μετὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην πυρκαϊὰν τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1871.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι τὴν τελευταίαν πενταετίαν ὁ ἱατρὸς δὲν ἔδωκε πλέον κανένα. Κατόπιν βαρέων πενθῶν, ἀπωλειῶν ἀλληλοδιαδόχων προσφιλῶν του ὑπάρξεων, εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν μεγάλην σκηνὴν τοῦ κόσμου καὶ εἶχεν ἀποσυρθῇ μονήρης εἰς ἓν οἶκον, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὰ περιγύρια τῆς πόλεως, εἰς τὸ προάστειον Κήνβουδ.

Ὁ κόσμος εἶνε ἐγωῖστος. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐλησμένης τὸν Ἀδραῦ. Οὐδὲν.

Ἦξευρε μόνον, ὅτι ὁ ἱατρὸς ἐξέκυσε τώρα ὀλομόναχος, μ' ἓνα μόνον ὑπηρετήν, κάποιον Ἑλλήνα μετανάστην, ὀνομαζόμενον Νικόλαν Καρακᾶν, καὶ ὅτι κατεγίνετο εἰς τὴν ἐπιστήμην. Τὸ ὑπέθετε τοῦλάχιστον, διότι ἦτο γνωστὸν ὅτι ὁ Ἀδραῦ. Οὐδὲν δὲν ἦτο μόνον ἐξοχὸς ἱατρὸς καὶ μέγας φιλόπολις, ἀλλὰ καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς πρώτους μηχανικούς τῆς Ἀμερικῆς.

Καὶ ἰδοὺ, ἔξαφνα, ἀνγγέλλετο ὁ θάνατός του, — καὶ τί θάνατος!

Τὸν ἦσαν κρεμασμένον εἰς τὸ ἐργαστήριόν του.

Ναί, ἀπηγγονισμένον, χωρὶς καμμία ἐπιστολή, καμμία λέξις νὰ διδῇ τὴν ἐξηγήσιν τοῦ ἀνεπίστου καὶ τραγικοῦ αὐτοῦ τέλους.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἄφινεν ἐπίσης ἐλεύθερον τὸ στάδιον εἰς παντὸς εἶδους εἰσαίας.

Μερικαὶ εφημερίδες παρεδέχοντο μᾶλλον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας, συνεπεία ἐγκραφικῆς διαταράξεως ἢ ὀξείας νευρασθενικῆς κρίσεως.

Ἦτο ὁπωσδήποτε πιθανόν.

Ὁ «Κήρυξ» ὅμως ἰσχυρίζετο ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλημάτος.

Καὶ τὸ ἐσπέρας ὅλον τὸ Σικάγον ἦτο μὲ τὴν γνώμην του.

Ἄλλως τε ἡ ἐπιτόπιος ἔρευνα, τὴν ὁποίαν ἔκαμε συνάκτης αὐτῆς τῆς εφημερίδος, ἀπεκάλυψε μίαν πολὺ ὑποπτον λεπτομέρειαν.

Ἦτο ἡ παράδοξος, ἡ ἀπότομος καὶ ἀνεξήγητος ἐξαφάνισις τοῦ Νικόλα Καρακᾶ, τοῦ μοναδικοῦ ὑπηρετοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁ ἱατρὸς Οὐδὲν.

Τοιαύτῃ ἐξαφάνισις, εἰς τοιαύτην στιγ-

μὴν, ἦτο πολὺ σοβαρά. Ἐκ τούτου ἡ ὑπόθεσις, ἡ ὅχι παράλογος, ὅτι ὁ ὑπηρετὴς αὐτὸς, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζαν καὶ πολὺ, εἶχε δολοφονήσῃ τὸν κύριόν του καὶ κατόπιν τὸν εἶχε κρεμάσῃ εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, διὰ νὰ πιστευθῇ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας.

Ἀδιστακτικῶς τὸ κοινὸν τὴν παρεδέχθη καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν εἶχεν ἄδικον.

Ἄν δὲν ἦτο ἐνοχος, ὁ Ἑλλήν αὐτὸς δὲν θὰ ἐτρέπετο εἰς φυγὴν.

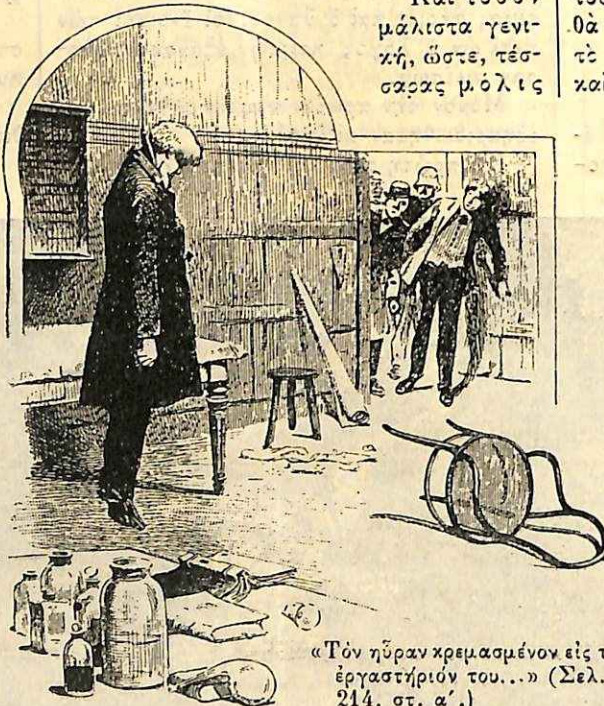
Ποία ἄλλη νὰ ἦτο ἡ αἰτία τῆς φυγῆς του;

Ὅπου καὶ ἂν ἐζήτουν, δὲν εὗρισκον καμμίαν.

Ἐγείνεν ἄρα δολοφονία, ὁ δὲ δολοφόνος δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν ἄθλιον αὐτὸν Νικόλαν Καρακᾶν.

Ἦτο πλέον ἡ γενικὴ γνώμη.

Καὶ τόσον μάλιστα γενική, ὥστε, τέσσαρας μάλιστα

«Τὸν ἦσαν κρεμασμένον εἰς τὸ ἐργαστήριόν του...» (Σελ. 214, στ. α'.)

ὥρας μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐγκλήματος, ὅλοι οἱ ἐπίσημοι ἀστυνομικοὶ τῆς πόλεως ἐξήλθον πρὸς καταδίωξιν τοῦ δράστου.

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν αἱ εφημερίδες ἐπροκλήρυσαν ἀμοιβὴν διὰ τὴν σύλληψίν του, καὶ συγχρόνως ἐξέπεμπον πρὸς πρὸς καταδίωξιν του ἀνεπιστήμους, ἰδιωτικὰς ἰχνηλάτας, οἱ ὁποῖοι, εἰς τὰς ἀμερικανικὰς πόλεις, εἶνε ὡς γνωστὸν εἰκοσάκις πολυαριθμότεροι ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς.

Ὁπῶ καταδιωκόμενος, ἰχνηλατούμενος, πολιτορκούμενος, ἐνεδρευόμενος πανταχόθεν, ὁ δράστης δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαφύγῃ.

Υπάρχουν δίκτυα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ οἱ ἐπιτηδεύτεροι, οἱ πονηρότεροι δὲν εἴμπορουν νὰ γλυτώσουν, τὰ δὲ δίκτυα, τὰ ὁποῖα ἐστῆθησαν πρὸς σύλληψιν τοῦ Νικόλα Καρακᾶ, ἦσαν, κατὰ τὰς διαβε-

βαιώσεις μερικῶν ἡμερησίων φύλλων, ἐκ τοῦ εἶδους αὐτοῦ.

Δυστυχῶς διὰ τὰς εφημερίδας, ἦτο πεπωμένον νὰ μείνουν καὶ τὰ δύο γεγονότα, τὰ ἐκτυλιχθέντα τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς 14 Μαΐου, μυστηριώδης καὶ σκοτεινὰ.

Ἀνεξήγητος αὐτὴ ἡ ἀτυχία, ἀλλὰ μὴν ὀλόκληρος παρήλθε, χωρὶς νὰ γείνη δυατὸν νάνακαλυφθῇ οὔτε ἡ παράδοξος βολίς, ἡ ὁποία κατέστρεψεν ἐν μέρει τὰς στέγας δύο τῶν ὑψηλοτέρων οἰκοδομημάτων τῆς πόλεως, οὔτε ὁ ἐπίσης παράδοξος ὑπηρετὴς, ὁ ὁποῖος, δι' ἄγνωστον ρεῦ! λόγον, εἶχε δολοφονήσῃ ἓνα τῶν σημαντικωτέρων ἀνδρῶν τῆς σημαντικῆς ἐκείνης πόλεως.

Ὅχι, οὔτε ἡ βολίς, οὔτε ὁ ὑπηρετὴς ἀνευρέθησαν.

Καὶ εἰ δύο λοιπὸν «ὑποθέσεις» ἐγκατελείφθησαν μετ' ὀλίγον καὶ ἦτο κρεῖμα, τόσον διὰ τὴν βολίδα, ἡ ὁποία βεβαίως θὰ κατετίθετο ὑπὸ ὑαλινὴν σφαῖραν εἰς τὸ μέγα Μουσεῖον τοῦ Σικάγου, ὅσον καὶ διὰ τὸν Νικόλαν Καρακᾶν, ὁ ὁποῖος, ἂν ποτε τοῦ ἤρκετο ἡ τρέλλα νὰ παραδοθῇ μόνος του, ἀφ' ἐπὶ ὀλόκληρον μῆνα διέφυγε τὴν καταδίωξιν ὅλων τῶν λαγωνικῶν τοῦ Σικάγου, τῶν περιφημοτέρων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, θὰ ἤρκετο ἐν πομπῇ καὶ θριάμβῳ ὡς ἤρως.

Τί εἶχεν ὅμως ἀπογείνῃ; Μυστήριον!

Ἐξ ἄλλου τοῦλάχιστον, ἡ μήπως, μετανοήσας διὰ τὸ ἐγκλημά του, βασιανόμενος ἀπὸ τὴν τύψιν, ἐτεράτισε καὶ αὐτὸς τὰς ἡμέρας του;

Καὶ αἱ δύο ὑποθέσεις, ἦσαν ἐπίσης λογικαί.

Εἰς πολλὰς πόλεις μάλιστα ἐτέθησαν στοιχήματα ὑπὲρ ἢ κατὰ τῶν δύο τούτων ὑποθέσεων.

Ἄλλοι ὑπεστήριζαν τὴν πρώτην, δηλαδὴ ὅτι ὁ Νικόλας Καρακᾶς ἔζη, ἄλλοι τὴν δευτέραν, δηλαδὴ ὅτι

εἶχεν ἀποθάνῃ.

Εἶνε ἀληθές ὅτι οἱ περισσότεροι ἔκλιναν πρὸς τὴν γνώμην αὐτήν. Ἄν ἔζη, ἐσκέπτοντο, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ διέφυγε τὴν ἀπηνή ἐκείνην καταδίωξιν τῶν ἐπιστῆμων καὶ ἀνεπιστῆμων ἀστυνομικῶν; Σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ἀτμόπολιν, ἀμαξαί, αὐτοκίνητα, τὰ πάντα ἐπιβλέποντο καὶ ἡρευνῶντο αὐστηρῶς. Παντοῦ, καὶ εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ μικρότερα χωρία. Ποῦ θὰ ἐκρύπτετο; ποῦ θὰ ἐπῆγαινε;

Ναί, ναί, δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἦτο ἄλλο: ὁ κακοῦργος θὰ ἠτύοκτόνησεν. Εἴτε διότι μετεμελήθη, εἴτε διότι εἶδεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ τὴν σύλληψιν, καὶ τὴν τιμωρίαν...

Ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸ εἰπωμεν ἀμέσως: ἡ κοινὴ γνώμη ἐπλανᾶτο.

Ὁ Νικόλας Καρακᾶς ἔζη, καὶ ἀφ' οὗ

ἐπαυσαν ἀκόμη ν' ἀσχολεῖσθαι μὲ αὐτὸν καὶ μὲ τὴν ἐπίσης μυστηριώδη βολίδα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

—Ρωσικὸν παραμῦθι—

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδι σελ. 205.]

Ἀφ' οὗ ἔδωκε τὴν αὐστηρὴν αὐτὴ διαταγὴν, ἡ Μπάμπα-Γιάγκα ἄρχισε νὰ ροχαλιῇ. Τότε ἡ Βασιλικὴ ἔβαλε μπροστὰ εἰς τὴν κούκλα τῆς τὰ φαγιά ποῦ τῆς εἶχε φυλάξῃ, καὶ μὲ πικρὰ δάκρυα τῆς εἶπε:

«Νά, κούκλιστα, τρῶγε κι' ἀκούγε τὰ βράσνά μου, σὲ παρακαλῶ! Ἡ Μπάμπα-Γιάγκα μ' ἔβαλε νὰ κάμω ἓνα σωρὸ βαρεῖες δουλειές καὶ μὲ φοβέρισε πῶς ἂν δὲν τὲς κάμω ὅλες, θὰ μὲ φάξῃ. Βοήθησέ με, σὲ παρακαλῶ πολὺ!»

Ἡ κούκλα τῆς ἀπεκρίθη: «Μὴ φοβάσαι, ὦραία Βασιλική. Δείπνησε καὶ πῆσε νὰ κοιμηθῇς. Ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω!»

Τὴν ἄλλη μέρα πρωτὶ-πρωτὶ, ἡ Βασιλικὴ σηκώθηκε καὶ κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὸ φῶς τῶν κranίων εἶχε σβύσῃ. Ἰσα-ἴσα ἐκείνη τὴν ὥρα, ὁ ἄσπρος καβαλάρης παρουσιάσθηκε μὴ στιγμὴν καὶ ἔγεινεν ἄφαντος.

Ἡ Μπάμπα-Γιάγκα, ποῦ εἶχε σηκωθῇ ἐπίσης νωρίς, βγήκε ἔξω κι' ἔκαμε ἓνα σφύριγμα δυνατό. Ἀμέσως παρουσιάσθηκαν μπροστὰ τῆς τὸ γουδί, τὸ γουδοῦρι καὶ ἡ ἀφανόσκουπα. Μπήκε εἰς τὸ παράξενον ἀμάξι τῆς κι' ἐξεκίνησε. Ὅπως καὶ χθές, κυβερνοῦσε μὲ τὸ γουδοῦρι κι' ἐσάρωνε πίσω τῆς τὸ δρόμο μὲ τὴν ἀφανόσκουπα. Σὲ λίγο ὁ κόκκινος καβαλάρης τὴν προσπέρασε μὲ καλπασμό. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε τώρα μ' ὅλην τὴν δόξα.

Ἀμα ἔμεινε μονάχη, ἡ Βασιλικὴ ἐκύτταξε γύρω τῆς κ' ἐθαύμασε τὸν πλοῦτο καὶ τὴν ἀφθονίαν ποῦ ἐβασιλεύειν εἰς σπῖτι τῆς μάγισσας. Κι' ἐνῶ δὲν ἤξευρε ἀπὸ ποῦ νὰρχίστῃ τὴν ἐργασίαν τῆς, εἶδε, —περίεργο πρᾶγμα!— ὅτι ὅλες ἡ δουλειὲς ἦσαν καμωμένες κηδὸν ἀπὸ τὴν κούκλα τῆς, ποῦ ἀποτελεῖσθαι τώρα τὸ καθάρισμα τοῦ σταριοῦ.

«—Α, τί εὐεργέτημα εἶσαι γιὰ μένα! ἐφώνασε ἡ Βασιλικὴ κατενθουσιασμένη. Τί ὀάκανα χωρὶς ἐσέ; Θὰ γανόμουν!»

«—Τώρα δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς ἄλλο, παρὰ τὰ φαγιά, εἶπεν ἡ κούκλα κι' ἐτρύπωσε εἰς τὴν τσέπη τῆς Βασιλικῆς» μαγεῖρεψε τὰ γρήγορα καὶ ὕστερα ἔξκουράσας.»

Κατὰ τὸ βράδυ, ἡ Βασιλικὴ ἔστρωσε τὸ τραπέζι καὶ ἐπερίμενε νὰ γυρίσῃ ἡ Μπάμπα-Γιάγκα. Σὲ λίγο, ἀπέξω ἀπὸ τὸν φράκτῃ, εἶδε τὸν μαῦρο καβαλάρη ποῦ περνοῦσε. Τὸ σκοτάδι τῆς νυκτὸς

εἶχεν ἀπλωθῇ παντοῦ. Μόνον τὰ μάτια τῶν κranίων ἔλαμπαν.

Καὶ πάλι τὰ δένδρα ἐσεισθήσαν μὲ δυναμὶ καὶ τὰ ξερὰ φύλλα ἐτρίξαν. Ἡ Μπάμπα-Γιάγκα γύριζε στὸ σπῖτι τῆς.

Ἡ Βασιλικὴ βγήκε νὰ τὴν πρεῦπαντήσῃ.

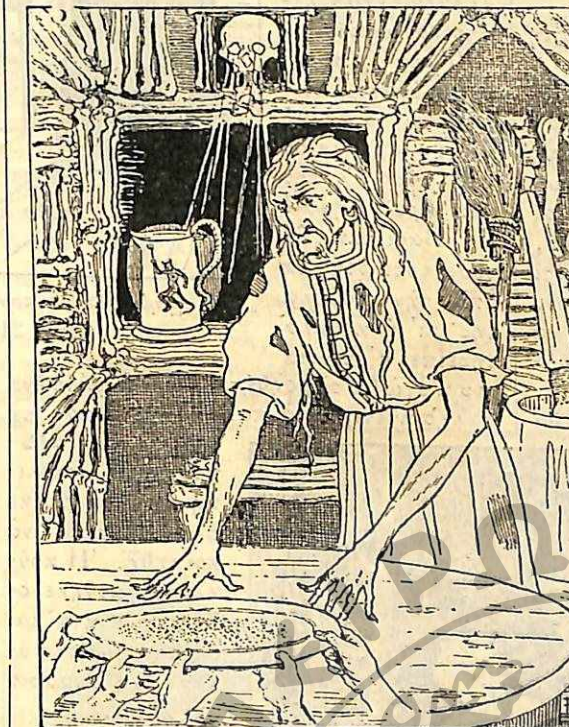
«—Ἐγείναι ὅλα;» εἰσέφησε ἡ μάγισσα.

«—Ὅλα! ἀποκρίθηκε ἡ Βασιλική, ἔλα νὰ ἰδῇς, καλὴ μου γιαγιά.»

Ἡ Μπάμπα-Γιάγκα τὰ ἐξέτασε ὅλα καὶ πολὺ τῆς ἐκακοφάνη ποῦ δὲν εὔρε τίποτε στραβὸ γιὰ νὰ τὸ κατηγορήσῃ.

«—Καλὰ, ἐμουρμούρισε, πάει καλὰ!» Ἐπειτα φώνασε:

«—Ε, σεῖς, πιστοὶ μου δούλοι, φίλοι μου ἀφωσιωμένοι, ἔχει στὰρι γι' ἄλγεσμα!»

«Τρία ζευγάρια χέρια παρουσιάσθηκαν...» (Σελ. 215, στ. 6'.)

Ἐξαφνα τρία ζευγάρια χέρια παρουσιάσθηκαν, ἀρπάξον τὸ στὰρι κι' ἐχάθηκαν. Ἡ Μπάμπα-Γιάγκα ἔφαγε ὅλα τὰ φαγιά καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ πλαγιάσῃ.

Προτῆτερα ὅμως ἔδωσε καινούριες διαταγὰς εἰς τὴν Βασιλικήν:

«—Αὔριο, τῆς εἶπε, θὰ κάμῃς τὰ ἔδια ποῦ ἔκαμες καὶ σήμερα. Ἀλλὰ θὰ βγάλῃς κι' ὅλο τὸ χῶμα ποῦ κάποιος κακὸς ἀνακάτεψε μὲ τὸ λιναρόσπορο μου.»

Σὲ λίγο ἡ στρίγγλα ἄρχισε νὰ ροχαλιῇ καὶ ἡ Βασιλικὴ ἔβγαλε τὴν κούκλα τῆς καὶ τῆς ἔδωσε νὰ φάξῃ. Ἡ κούκλα τῆς εἶπε σὰν καὶ χθές:

«—Μὴ φοβάσαι, καλὴ μου Βασιλική, δείπνησε καὶ πῆσε νὰ πλαγιάσῃς. Ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω.»

Τὸ πρωῒ, ἡ Μπάμπα-Γιάγκα ἔφυγε πάλι μὲ τὸ γουδί τῆς καὶ ἡ Βασιλική,

μὲ τὴν βοήθειαν τῆς κούκλας τῆς, ἔκαμε γρήγορα ὅλες τὰς δουλειὰς. Καὶ ὅταν τὸ βράδυ ξαναγύρισε ἡ μάγισσα, τὰ ἦνρε ὅλα εἰς τὴν ἐντέλεια καὶ φώνασε:

«—Ε, σεῖς, πιστοὶ μου δούλοι, φίλοι μου ἀφωσιωμένοι, κάμετέ μου λίγο λάδι ἀπ' αὐτὸ τὸ λιναρόσπορο!»

Ἀμέσως τὰ τρία ζευγάρια χέρια παρουσιάσθηκαν, πῆραν τὸ λιναρόσπορο καὶ ἔγειναι ἄφαντα.

Ἡ Μπάμπα-Γιάγκα κάθησε στὸ τραπέζι καὶ ἡ Βασιλικὴ στάθηκε κοντὰ τῆς ὀρθὴ καὶ σιωπηλή. «—Γιατί δὲ μοῦ μιλάς; τὴν ἐρώτησε ἡ μάγισσα» γιατί στέκεσαι ἔτσι βουδῇ κι' ἀκίνητη σὰν σκουπόβυλο;

«—Δὲ θὰ τολμοῦσα νὰ μιλήσω, εἶπε ἡ Βασιλική, ἀφ' οὗ ὅμως μοῦ δίνῃς τὴν ἄδεια, ἦθελα, καλὴ μου γιαγιά, καὶ νὰ σὲ ρωτήσω.

«—Ἐμπρός, ἡ πρόσεξε ὅμως μὴ μοῦ κάμῃς πολλὰς ἐρωτήσεις, γιατί ὁποῖος θέλει νὰ τὰ ξεύρῃ ὅλα, γερνᾷ γρήγορα.

«—Ὅχι, ἦθελα μόνο νὰ σ' ἐρωτήσω γιὰ κάτι ποῦ εἶδα, σὰν ἐρχόμενον ἐδῶ. Ἐνας καβαλάρης μὲ κάσπα-σπα-ροῦχα καὶ μὲ ἄσπρο ἄλογο μὲ προσπέρασε εἰς τὸ δρόμο. Ποῖος ἦταν;

«—Αὐτὸς ὀνομάζεται «Αὐγερινός», ἀποκρίθηκε ἡ Μπάμπα-Γιάγκα. Εἶνε ὁ καλὸς μου καβαλάρης ποῦ βγαίνει τὰ χαράγματα.

«—Ἐνὰς ἄλλος ἔπειτα, κατακόκκινος, σὲ κόκκινο ἄλογο... ποῖος ἦταν;

«—Ἦταν ὁ λαμπρὸς μου «Ἡλῖος», ἀποκρίθηκε ἡ γρηά.

«—Ἀμὴ ἓνας μαῦρος, ὀλόμαυρος, ποῦ τὸν ἀπάντησα ἐδῶ ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα;

«—Α, αὐτὸς ἦταν ὁ ἀράνης μου, ποῦ τὴν λέγω «Ἀποσπερίτης». Ὅλοι εἶνε πιστοὶ μου δούλοι.»

Ἡ Βασιλικὴ θυμήθηκε τὰ τρία ζευγάρια χέρια καὶ ἔμεινε σιωπηλή.

«—Γιατί δὲ μὲ ρωτᾷς καὶ τίποτ' ἄλλο; τῆς εἶπε ἡ Μπάμπα-Γιάγκα.

«—Γιὰ σήμερα φθάνει, ἀποκρίθηκε ἡ Βασιλική. Δὲ μοῦ εἶπες πῶς ἄμα μολαῖνη κανεὶς πολλὰ, γερνᾷ;

«—Ἐκαμες καλὰ, εἶπε ἡ Μπάμπα-Γιάγκα, ποῦ δὲ μὲ ρώτησες γιὰ ὅ,τι εἶδες εἰς τὸ σπῖτι μου, γιατί δὲ μοῦ ἀρέσουν ἡ κοτσμπολιές. Ὅποιος εἶνε πολὺ πειρίεργος, τὸν τρώω. Ἦς μοῦ τώρα καὶ μένα' μὲ τί τρόπο κατὰφερες νὰ βγάλῃς πέρα ὅλες τὰς δουλειὰς ποῦ σοῦ ἔδωσα;

«—Ἡ εὐχὴ τῆς μακαρίτισσας τῆς μάννας μου μὲ βοήθει εἰς τὴν ἐργασίαν ἀποκρίθηκε ἡ Βασιλική.

«—Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικόν σου; Τότε νὰ φύγῃς ἀπὸ ἐδῶ γρήγορα, γιατί στὸ σπῖτι μου δὲν χωρεῖ οὔτε εὐχὴ οὔτε εὐ-

λογία. » Είπε η μάγισσα κ' έβγαλε τη Βασιλική από το καλούδι· έπειτα την έσπρωξε έξω από το φράκτι, έπηρε άπ' αυτόν ένα κρανίο με λαμπερά μάτια, της το έδωσε και της είπε : «Νά, πήγαινε αυτό το φως στες άδελφές σου, αφού για εώς σ' έστειλαν σέ μένα».

Η Βασιλική άρχισε να τρέχει όσο βασιλεύσαν τα πόδια της, ενώ το φως του κρανίου της έδειχνε το δρόμο. Το φως αυτό έσβυνε κατά την αύγή και πάλι ξανάναβε κατά το δειλινό. Τελος πάντων το βράδυ της άλλης ημέρας η Βασιλική έφθασε στο σπίτι της. Όταν έσίμωσε στην πόρτα, έκαμε να πετάξει το κρανίο, γιατί έσυλλογίσθη ότι η άδελφές της δεν θα έχρειάζοντο πλέον εώς. Μια παράξενη όμως φωνή βγήκε τότε από το κρανίο και της είπε :

«—Μή με πετάξεις, πήγαινε με στη μητριά σου».

Σήκωσε τα μάτια και είδε, για πρώτη φορά, ότι δεν υπήρχε εώς σέ κανένα παράθυρο. Τότε απέφασε να μπει με το κρανίο. Στην άρχή η τρεις γυναίκες καταχάρηκαν που την είδαν, και της είπαν ότι από την ημέρα που έφυγε, το σπίτι όλο ήταν χωρίς εώς· γιατί ό,τι και άν έκαναν, όσο κι άν πολεμούσαν, ήταν αδύνατο νανάψουν φωτιά, ούτε να κρατήσουν κανένα κερι άναμμένο : η φλόγα έσβυνε άμέσως !

«—Ίσως το φως που μάς φέρνεις θα εξακολουθήσει να καίει», της είπε η μητριά.

Άλλά μόλις η Βασιλική έμπασε το κρανίο στην κάμαρα, αυτό έναρφωσε τη λάμψη του επάνω στη μητριά και στες δύο της κόρες, και η λάμψη αυτή ήταν τόσο δυνατή, τόσο έπίμονη, ώστε πολυτές ένοχλοϋσε.

Στο τέλος δεν μπόρεσαν πια να την υποφέρουν και έπροσπάθησαν να κρυφθούν. Άλλά παντού η φλογερή λάμψη του κρανίου τες άκούλυθούσε. «Ως το πρωί είχαν γίνη σπάντη κι' η τρεις. Μόνο η Βασιλική έμεινε ζωντανή κι' άπείρακτη. Τότε έθαψε το κρανίο στον κήπο, έκλείδωσε το σπίτι και πήγε στην πόλη. Εκεί, μια γρηά χήρα χωρίς παιδιά, πολύ καλή, την πήρε στο σπίτι της,

να μείνη ώσπου να γυρίσει ο πατέρας της.

Μία μέρα η Βασιλική είπε στην καλή γρηά : «Δέ θάταν καλλίτερα να έργάζωμαι ; Το καθιστό με στενοχωρεί πολύ. Αν ήθελες να μάγορασής λίγο καλό μαλλί, να το γνέσω...»

Η γρηά της έκαμε τη χάρη και της άγοράσε καλό μαλλί. Άμέσως η Βασιλική άρχισε την έργασία. Και στα έπιτήδεια χέρια της, το μαλλί έγενε νεήμα λεπτό και ώραιό.

Τώρα έπρεπε να το ύφάνη. Άλλά πού να βρεθί κτένι άργαλειού για τόσο λεπτό και ώραιό νήμα !

Η Βασιλική ζήτησε τότε βοήθεια από την κούκλα της· κι' η κούκλα της είπε : «Έννοια σου κ'έγω θα σε βοηθήσω· δός μου μόνο ένα παλιό κτένι, μια παλιά σάιτα και τη χαιτή ενός αλόγου».

Η Βασιλική της τά βρήκε όλα κι' έπρεσε να κοιμηθί. Η κούκλα έργάσθηκε όλη τη νύκτα και ως το πρωί της έκαμε ένα θαυμαστό άργαλειό.

Όταν έτελείωσε ο χειμώνας, είχε τελειώσει και το διασίδι. Η Βασιλική το λεύκανε καλά στη βρύσι και είπε στη γρηά :

«—Νά πες, γιαγιά, να πουλήσης αυτό το παννί και να κρατήσεις τα λεπτά γι' αγάπη μου».

Η γρηά είδε το παννί κ' έμεινε έκθαμβη. «Παιδί μου, φώναξε, τέτοιο παννί ποιος έχει παρά ο Τσάρος ; Θά το πάγω στο παλάτι».

Πραγματικώς, πήρε το παννί και πήγε στο παλάτι. Ο Τσάρος την είδε κατά

τύχη από το παράθυρο, την ρώτησε τι θέλει, και άμα άκουσε πώς είχε να του δείξει κάτι τι σπάνιο, διέταξε να την άφίσουν να μπει.

Εσάστισε και ο Τσάρος άμα είδε το θαυμαστό εκείνο παννί.

«—Πόσο θέλεις να μου το δώσης ;» ρώτησε τη γρηά.

—Το παννί αυτό είνε άξέτιμητο, αποκρίθηκε αυτή· έγω όμως, πολυχρονεμένη μου Τσάρε, θα σου το χαρίσω.»

Καταχάρηκε ο Τσάρος, κράτησε το παννί και έξάπείστελε τη γρηά μ' ένα σωρό δώρη. Έπειτα είπε στες ράφτες του παλατιού να του το κάμουν πουκάμισα. Εκείνες έκοψαν το παννί, άλλα καμμιά δεν ήταν

τόσον έπιτήδεια, για να το ράψη. Τότε ο Τσάρος έστειλε να φωνάξουν τη γρηά και της είπε :

«—Εσύ που είχες την τέχνη να ύφανής τέτοιο λεπτό και ώραιό παννί, θα έχης και την τέχνη να μου το ράψης.

«—Δεν το έκαμα έγω το παννί, πολυχρονεμένη μου Τσάρε, παρά η ψυχοπαίδα μου.

«—Έτσι ; τότε άς μου ράψη τα πουκάμισα ή ψυχοπαίδα σου.»

Η καλή γρηά πήρε τα κομμάτια, γύρισε στο σπίτι και τα έδωσε της Βασιλικής για να τα ράψη.

«—Τώξερα έγω, είπεν η κόρη, πώς καμμιά άλλη δε θά μπορούσε να κάμη αυτή τη δουλειά.» Κι' άμέσως κλείσθηκε στην κάμαρά της, άρχισε την έργασία και δεν την άφισε παρ' αφού έρραψε δώδεκα πουκάμισα.

Η γρηά τα πήρε και τα πήγε στο παλάτι. Έν τώ μεταξύ η Βασιλική λούσθηκε, στολίσθηκε, έβαλε τα καλλίτερά της ρούχα και στάθηκε στο παράθυρο για να ιδί τι θά γίνη.

Σε λίγο είδεν έναν παλατιανό να μπαίνει στο σπίτι. Κι' ο άρχοντας αυτός της είπε :

«—Ο Μεγαλειότατος Τσάρος θέλει να ιδί την τεχνίτρα που του έκαμε τα θαυμάσια πουκάμισα και να την ανταμείψη με τα χέρια του.

Η Βασιλική παρουσιάσθηκε στον Τσάρο, κι' αυτός, άμα είδε την εύμορ-

« Η γρηά είδε το παννί κ' έμεινε έκθαμβη... » (Σελ. 216, στ. 6'.)

« Το φως του κρανίου της έδειχνε το δρόμο ». (Σελ. 216, στ. 4'.)

φία της, της είπε : «—Ωραία Βασιλική, σάγαπώ πολύ και θέλω να σε κάμω γυναϊκά μου και Τσαρίνα.»

Κ' έπηρε τη Βασιλική από το χέρι και την έβαλε να καθήση 'ς ένα θρόνο, κοντά στο δικό του.

Οι γάμοι του Τσάρου και της ωραίας Βασιλικής έγιναν με μεγάλη πομπή, μόλις γύρισε ο πατέρας από τα ξένα.

Η Τσαρίνα τον πήρε κι' αυτόν στο παλάτι, καθώς και την καλή γρηά. Όσο για την κούκλα, αυτή πια ούτε στιγμή δεν την άπεχωρίσθηκε. Κι' έζησαν εκείνοι καλά και 'μεις καλλίτερα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΨΥΛΛΟΙ

Αγαπητοί μου,

Ν' από τα πλέον παράξενα και άπίστευτα του κόσμου, είνε ότι έμπορεί να γυμνασθούν ψύλλοι και

να κάμουν διάφορα παιχνίδια. Κ'έγω, όταν το έδιδα βαζα καμμιά φορά εις τας έφημερίδας και τα περιοδικά, ένόμιζα ότι πρόκειται περί άμερικανικών ψευδολογημάτων.

Ένθυμωμαι μάχιστα ότι, μίαν φοράν, τότε που παρέλαθεν ο ποιητής Δροσίνης από τον έκδότην Κασδόνην το περίφημον περιοδικόν την εποχής «Έστία», και το άνεκαίνισε, και το έκαμε εικονογραφημένον, και εις έν από τα πρώτα φυλλάδια έδημοσίευσεν εικόναν ψύλλων γυμνασμένων, οι όποιοι έσσερν άμαξάκια, πολλοί συνδρομηται διεμαρτυρήθησαν :

«—Ωχ ! άδελφέ, τέτοια ψέμματα θα μάς λέη, τώρα ή «Έστία» ; ωραία άνακαίνισις !...»

Και τώ' άκούη, όταν το θαύμα ήλθε μπροστά στη μύτη μας, και στράτευμα από τριακοσίους ψύλλους γυμνασμένους έπιδεικνύεται εις ένα μαγαζι της όδου Σταδίου, άκούω πολλούς να το άμφισβητούν : «—Τί λές καλέ, άστεϊεύεσαι ;...»

Και όσοι πλέον έπήγαν και το είδαν με τα μάτια των και με τον φακόν, είνε υποχρεωμένοι να όρκίζονται εις τους άλλους, ότι δεν άστεϊεύονται καθόλου, αλλά λέγουν όλην την αλήθειαν. Ναι, ή υπομονή και ή ευφύια του ανθρώπου το κατώρθωσε και αυτό. Έπάρχουν εις τον κόσμον, —και υπήρχον άλλωςτε άνέκαθεν, — ψύλλοι γυμνασμένοι, οι όποιοι τραβούν άμαξάκια, ρίχνουν κανόνια, πηδούν στεφάνια και κάμνουν χίλια άλλα παιχνίδια, τόσο καλά, ως να ήσαν σκύ-

λοι, γάτες ή άσπρα ποντίκια ! Ένας ψυλλοδαμαστής με την γυναϊκα του και με τους ψύλλους του, ήλθε κατ' αυτές εις τας Αθήνας. Και εκείνοι που άμφιβάλλουν άκούη, δεν έχουν παρ' να υπάγουν να τον έπισκεφθούν. Με σαράντα λεπτά θά τους δεχθί προθύμως και θά τους δείξη το θαύμα, —παλαιόν κάπως δια τον άλλον κόσμον, αλλά δια την πόλιν μας νέον.

Τι υπομονή, αλήθεια, που χρειάζεται, δια να γυμνάση κανείς ένα ψύλλον ! Και έν από τα δυσκολώτερα, καθώς μου είπαν, δηλαδή το κυριώτερον, είνε να τον άναγκάση, αυτόν, τον πρώτον πηδηκτήν του κόσμου, να μη πηδά, αλλά άπλως να περιπατή ή τουλάχιστον να πηδά μόνον όσον χρειάζεται. Ξεύρετε με τί άπλούν και ευφύες μέσον το κατορθώνουν ; Βάζουν τους ψύλλους μέσα εις μίαν μικράν ύαλινην σφαιραν. Εις την άρχήν πηδούν. Προσχροούν όμως εις το γυαλί, βλέπουν ότι υπάρχει έν άόρατον έμπόδιον, και μετ' όλίγον συνειθίζουν να το άποφεύγουν. Κατόπιν αφαιρούν την ύαλινην σφαιραν. Άλλά χωρίς να έδοποιήσουν βέβαια τους ψύλλους, οι όποιοι εξακολουθούν να νομίζουν ότι το έμπόδιον υπάρχει. Έξακολουθούν έπομένως, και χωρίς την σφαιραν, να περιπατούν άπλως ή να πηδούν όλίγον, όσον θέλει ο δαμαστής. Μετά τοϋτο, δεν είνε πλέον τόσο

δύσκολον να τους δέση, με τρίγας εις ένα άμαξάκι και να τους κάμη να το σύρουν σάν άλογα.

Θά πητε : και άν κατά τύχην ένας ψύλλος πηδήση περισσότερον και ιδί ότι δεν υπάρχει πλέον το έμπόδιον, τί γίνεται ; Θά πηδά βέβαια τότε και θά χαλά το παιχνίδι. Άλλ' ή θεραπεία είνε πρόχειρη : «Ο άτίθασος θά συλληφθί και θά κλεισθί πάλιν εις την γυάλινην φυλακήν, δια να βάλη γινώσιν...»

Πρέπει να σας είπω άκούη, ότι οι ψύλλοι του δαμαστοϋ τρέφονται συνήθως με το αίμα του. Η γυναϊκα του δαμαστοϋ που είνε τώρα εις τας Αθήνας, έχει άναλάβει το έπίπονον και όδυνηρόν έργον. Και ή δυστυχής έπιδεικνύει το μπράτσο της καταπληγμένον από τους αίμοδόρους μαθητάς του άνδρός της. Δεν παραπενοείται όμως. Οι ψύλλοι, τους όποιους τρέφει με το αίμα της, την τρέφουν και αυτοί. Είνε μία άμοιβαίότης, ή όποια άποκαθιστά την άρμονίαν. Διότι οι ψύλλοι του δαμαστοϋ δεν είνε σάν αυτούς τους τεμπέληδες, τους κακούργους, που μάς πίνουν το αίμα, χωρίς να μάς δίδουν παρ' όντον, ένόχλησιν και κάποτε κανέν μικρόδον άσθενείας. Εκείνοι έργάζονται ! Ο μη έργαζόμενος μη έσθιέτω, —ό έργαζόμενος όμως πινέτω το αίμα της κυρίας του. Είνε ο μισθός του...

Σας άσάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

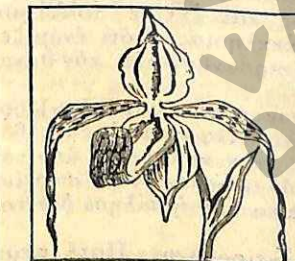
Η μόδα εις την Κορέαν

Μεγάλα καπέλλα δεν φορούν πλέον αι Ευρωπαίαι. Και εις την Κορέαν έπίσης αι κυρίαι της άριστοκρατίας προφυλάσσουν-

ται από τον ήλιον μ'έν είδος γιγαντιαίας καπότας από λυγαριάν, την όποιαν κρατούν με τα χέρια επάνω από το κεφάλι των. Λείπουν τουλάχιστον τα φοβερά εκείνα «στηρίγματα»...

Πολύτιμον άνθος

Η άπάναντι εικόν παριστά έν είδος έρχσειδούς, όνομαζόμενον Cyprinopiedium fairieanum. Το άνθος αυτό έπωλήθη έσχάτως εις μίαν άγοράν του Λονδίνου άντι 25,000 φράγκων. Τί τρέλλα !

Παίγνιον

[Έστάλη υπό 'Ιουλιαν I. Πολυταρίδου]

ΑΗ	ΣΟΣ	ΘΡΑ	ΙΜ
ΚΗ	ΛΕΣ	ΣΑ	ΘΑ
ΒΟΣ	ΜΟ	ΒΡΟΣ	ΜΝΟΣ

Ζητούνται 5 νήσοι του Αιγαίου.

Αήλωσις : — Αι λύσεις συνοδεύονται υπό δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσις του Παίγνιου του 25ου φ.

α.) Κρίνον, μήκων, χρυσάνθεμον, ρόδον, ίον.

β.) Τέσσαρες δρόμους είνε πρυσεί να- κολουθήη ο Έπιθεωρητής (ή και όκτώ, άν πάρωμεν τον καθένα και άναπόδα.) α.) Αναχωρεί από το Α, και περνά 1. Ρ. Τ. Λ. Ο. Ε. Η. Ρ. Q. D. C. F. U. G. N. S. K. M. B. A. β.) Α. Ι. Ρ. Τ. S. N. G. L. O. E. U. F. C. D. K. M. B. Q. R. H. A. γ.) Α. Β. Μ. Κ. S. N. G. L. T. P. I. O. E. U. F. C. D. Q. R. N. A. Καί δ.) Α. Ι. Ρ. Τ. Λ. Ο. Ε. U. G. N. S. K. M. B. Q. D. C. F. R. H. A.

186 τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ, Κεφ Β

ΣΚΕΨΕΙΣ

Δὲν ἦτο πολλὴ ὥρα ποὺ εἶχα ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Κατὰ τὴν συνήθειάν μου, ἐπῆρα τὸ ψωμοτύρι στὸ χέρι κι' ἐκάθησα λιγάκι στὴν ἐξώθυρα.

Ἦτο βράδυ ἀνοιξιάντικο· ἡ θάλασσα ἔρημη· ἕνα χελιδονάκι ἐκάθητο ἐπάνω στὸ σύρμα τοῦ τηλεφώνου κι' ἐκελαδοῦσε, ἐνῶ ἐστρεφε χαριτωμένα τὸ κεφάλι του ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἐμπρὸς μου ὁ δημόσιος δρόμος καὶ πέραν ἡ πρᾶσινομένη ἐξοχή. Νά! δύο χωρικοὶ μὲ τὸν δισάκι στὸν ὤμο τους ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴν ἐργασία· γυρίζουν καὶ μὲ βλέπουν· τὸ βλέμμα των ἐφανερώονεν ὅτι μ' ἐξήλευναν διὰ τὴν εὐτυχία μου.

Ἐμάντευσα τὴν σκέψιν των. Δὲν ἐθρίσκα ὅμως τὸν ἑαυτὸ μου καθόλου εὐτυχέστερον ἀπὸ ἐκείνους· δι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τοὺς ἐξήλενα· ἀδὲν ἔχουν βέβαια τόσας ὑποχρεώσεις, ἐκεπετόμην μὲ τὸν μικρὸν μου νοῦν, δὲν ἔχουν μαθήματα, λύπας, στενοχωρίας... ὅπως ἐγὼ!

Δι' ἐμένα ἦσαν ἐκείνοι εὐτυχεῖς...

Τώρα νά! μία ἄμαξα περνᾷ ἀπὸ ἐμπρὸς μου. Ὁ γέρο-ἄμαξας γυρίζει καὶ μὲ παρατηρεῖ ὥς νὰ ἐπιθυμοῦσε τὴν τύχην μου καὶ νὰ παρεπονείτο διὰ τὴν ἰδικήν του. Εἰς τὸ πρόσωπὸ του οἱ κόποι καὶ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς του ἦσαν χαραγμένοι· βαθεῖαι ρυτίδες... Καὶ ὅμως τὸν ἐξήλενα διὰ τὴν τύχην του, ὅπως ἐκείνος ἐμένα.

Δὲν ἔχει, ἐκεπετόμην, παρὰ νὰ διασκεδάσῃ ὅλη ἡμέρα μὲ τὴν ἄμαξά του... Τώρα ἕνα παιδάκι τρεχάτο περνᾷ ἀπ' ἐμπρὸς μου· παίζει γελαστό, χαρωπὸ, τὴ σβοῦρά του.

Στρέφεται καὶ μὲ βλέπει· ἡ σβοῦρα εἶχε «πέση»· τὴν βάζει στὴν τσέπη καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμο του. Κάποτε-κάποτε στρέφει τὰ ζῶντά του «ματάκια καὶ μὲ παρατηρεῖ μὲ κἀποια ζήλεια...

Νά ἡ εὐτυχία, συλλογίζομαι. Ποιὸς εἰμπορεῖ νὰ πῇ, ὅτι τὸ παιδάκι αὐτὸ δὲν εἶνε εὐτυχεσιμένο;

Καὶ ὅμως κι' αὐτὸ θὰ ἐσκεπτετο, ὅταν μὲ παρατηρεῖ:

«Τί εὐτυχεῖς ποὺ εἶνε οἱ μεγάλοι· νὰ ἦμιον κι' ἐγὼ μεγάλος!»

Αἰγείρος

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

*Ἦταν πρωτὶ ἀκόμη· τὰ πτηνὰ ἐπετοῦσαν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον καὶ ἐτόνιζαν προσευχὴν πρὸς τὸν πλάστην των. Ἐγὼ ἀκόμη δὲν εἶχα σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἀλλ' ἦμην ξυπνὸς καὶ ἡκούα ὅτι τὰ πουλάκια δὲν κελαδοῦσαν μὲ τόση χαρὰ ὅπως καὶ τὰς ἄλλας ἡμέρας, ἀλλὰ κάπως φοβισμένα καὶ μάλιστα ὅπως φοβούνται τὸν χειμῶνα ὅπου οἰκεῖ χιόνι.

Ἀφῆνης σηκώνομαι ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἀνοίγω τὸ παράθυρον, διὰ νὰ εἰσελθῇ ὁ ἥλιος. Ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος! βλέπω τὸν οὐρανὸν νεφελώδη καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιπτεν ἄφρονος βροχή. Ἐνῶμα πῶς ἦτο Δεκέμβριος, Ἰανουάριος ἢ ἄλλος μὴν

τοῦ χειμῶνος καὶ δὲν ἐπίστευσα πῶς ἦτο Μάιος· τόση μάλιστα δυσπιστία μὲ εἶχε καταλάβει, ὥστε ἐνόμισα ὅτι μαζὺ μὲ τὴ βροχὴ πίπτουν καὶ νιφάδες χιόνος. Ἀλλ' ἐνῶ εὐρισκόμην εἰς τοιαύτην ἀπορίαν, στρέφω πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ βλέπω μίαν ὠραίαν τριανταφυλλέαν ἥτις εἶχε προβάλλει τοὺς κλώνους τῆς μὲ τὰ ὠραῖά της τριανταφυλλὰ μέσα εἰς τὸ παράθυρό μου καὶ ἐκίνει τοὺς κλώνους τῆς σὴν νὰ μοῦ ἔλεγεν: «Μὴ ἀπατάσαι, εἶνε Μάιος· δὲν εἶνε χειμῶν.» Εἰσηλθὼν λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν μου χαίρων καὶ τότε μόνον ἐπίστευσα ὅτι ἦτο Μάιος.

Πολικὸς Ἀστὴρ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Μέσα 'ς τὸ δάσος τὸ πυκνὸ
ποὺ σπῖνοι κελαῖδουνε,
ποὺ τρέχουν γάργαρα νερά
καὶ λυγαριές ἀνθοῦνε,
ἀκούγεται βαθεῖα· βαθεῖα
ἡχος γλυκὸς καὶ μακρυνὸς
μέσα 'ς τὸ δάσος τὸ πυκνὸ:
—Χτυπᾷ Ἐσπερινός.

Δάγκ-Δάγκ! Δάγκ-Δάγκ! Δάγκ-Δάγκ!
ἀκούγεται ἀπὸ πέρα.
Κρύβεται ὁ ἥλιος 'ς τὸ βορρὸν
καὶ σκοτεινιάς' ἡ ἡμέρα.
Κι' ἀντιλαλεῖ ὁ ἀντίλαλος
καὶ πάλι μακρυνὸς
καὶ τὸ ρυάκι σαρατά:
—Χτυπᾷ Ἐσπερινός.

Τὰ δένδρα π' ἀνταρρίζουνται
καὶ τὰ κλαδιά χτυποῦνε
στέκουν κι' αὐτὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ
καὶ τὴν καρπὴν ἀκούνε.
Μακρὰ προβάλλ' ἡ ἐκκλησιὰ
μὲ τὸ λευκὸ της τὸ σταυρὸ
κι' ὁ ἐκκληστὴς δυνατὰ
χτυπᾷ Ἐσπερινός.

Τέλλος Ἀγρᾶς

ΚΟΜΗΤΑΙ

*Ἡ ἐμφάνισις κομητῶν προυξένει εἰς τὴν ἀρχαιότητα, καὶ ἰδίως τὸν Μεσαίωνα, μέγαν τρόμον. Ὁδὸ κατὰ τὸ 837, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος, προσήνυχετο διηνεκῶς καὶ ἔκτισε πολλὰ μοναστήρια καὶ ἐκκλησίας, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ὁ κομήτης προανήγγελλε τὸν θάνατόν του.

*Ὁ δεισιδαίμων καὶ αἰμοχαρὴς Πορτογάλλος βασιλεὺς Ἀλφόνσος ὁ 5' τὸ 1664 ἀπηύθυνε πρὸς τὸν κομήτην, ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων του, σωρείαν βιβίων καὶ ἐπειτα τὸν ἠπειλήσε διὰ τοῦ πιστολίου του.

*Ὁ διάσημος χειρουργὸς Πατέ περιγρᾶφει ὡς ἐξῆς τὸν κομήτην τοῦ 1527: «Ἦτον τὸςον φρικαλέος, λέγει, καὶ προουκάλεσε εἰς τὸ κοινὸν τὸςον τρόμον,

ὥστε πολλοὶ ἀπέθανον. Ἀπὸ τῆς κόμης του προεῖχε βραχίον κυρτωμένους κρατῶν μεγάλην σπάθην, ὥσει ἤθελε νὰ πληγῇ. Κατὰ τὰς δύο δὲ πλευρὰς ἐφαίνοντο μάχαιραι καὶ ξίφη αἱματοβαφῆ καὶ δυσσευεῖς ἀνθρώπων κεφαλαὶ μὲ κόμας ὀρθωμένας. Πολλοὶ ἀφιέρωνον τὰς περιουσίας των εἰς μοναστήρια, τὰς ὁποίας οἱ μοναχοὶ προθυμότερα ἐδέχοντο, περιμένοντες τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θείας θελήσεως.»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Δωδωναῖος

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

*Ὡ τρελλὴ πεταλουδίτσα, μὲ τὰ εὐμορφα χρυσοπράσινα καὶ κόκκινα φτεράκια σου, γιατί πετᾷς τόσο ἀσυλλόγιστα γύρω στὸ φῶς τῆς κρεμαστῆς λάμπας; Δὲν ξέρεις πῶς αὐτὰ σου τὰ τρελλὰ πηδημάτα σὲ φέρνουνε στὸ θάνατον; Δὲν ξέρεις πῶς αὐτὸ τὸ ἄσπρο καὶ λαμπερὸ φῶς ποὺ φαίνεται σὴν νὰ σὲ προσκαλῇ γιὰ νὰ σὲ δεῖξῃ μέσα ἀπ' τὲς ἀκτίνες του πρὸ εὐμορφῆς καὶ πρὸ χαριτωμένης, κρύβει τὴν καταδίκη σου;

Φεύγα, φεύγα, τρελλὴ πεταλουδίτσα, πέτα καλλιτέρα σὰ σκοτεινὰ ἀξέννοισα· ἐκεῖ ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ εὐμορφία εἶνε δική σου· μὴν εἶσαι τόσο φαντασμένη καὶ μὴ θέλεις μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς σου νὰ φανῇς εὐμορφότερη καὶ καλλιτέρε ἀπ' ὅ,τι εἶσαι!

Ἡχώ

ΑΥΡΙΟΝ ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΕΥΜΑ...

*Ὁ Κύριος Ζαχαρίας ἐχερῶσται εἰς τὸν καρβουνάρην Πέτρον ἀρχετὸν ποσόν. Εἰς μίτην ὁ Πέτρος ἤρχετο καθ' ἐκάστην, ζητῶν ἀπὸ τὸν χρεώστην του νὰ τὸν ἐξοφλήσῃ· ἐλάμβανε τὴν ἰδίαν στερεώσιν πον ἀπάντησιν: «Ἐλα αὐριον μετὰ τὸ γεῦμα νὰ σὲ πληρώσω.» Ἐπὶ τέλους ὁ Πέτρος ἐμφανίζεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κυρίου Ζαχαρία μὲ μίαν μερίδα φαγητοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ θέτει ἐνώπιον τοῦ χρεώστου του. «Τί εἶνε αὐτὸ πάλι;» ἠρώτησεν ἀπορῶν ὁ Κος Ζαχαρίας. — Εἶνε τὸ γεῦμά σας, ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος, δὲν μοῦ εἶπατε ὅτι θὰ μὲ πληρώσετε σήμερον μετὰ τὸ γεῦμα; περιμένω λοιπὸν ἕως νὰ γευματίσετε.»

Δάφνης Κλωνάρι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Μαμμά, πῶς ἦθελα λίγες σταφίδες.
—Ἐ, ἀφού σήμερα εἶσαι καλὸ παιδί, βάλε τὸ γέρι σου στὸ σακκούλι καὶ γέμισέ το.
—Μαμμά, βάλε καλλίτερα τὸ δικό σου.
—Μά γιατί!
—Γιατί εὐ ἔχεις μεγαλύτερο γέρι...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναύτου τοῦ Κανάρη

*Ὁ Γεώργιος λέγει στὸν μικρὸν ἀδελφὸ του:
—Αὐριο ἔχει τὴ γιορτὴν τοῦ ὁ μπαμπᾶς.
—Μπα; κάνει ὁ μικρός· τὸ πρωτὶ ἢ τὸ ἀπογεῦμα;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φούλι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 1 Ἰουνίου 1911

«ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ»

*Ὁ συνεργάτης μου κ. Ἀναστάσιος Μωραΐτης μοῦ ἀναγγέλλει, ὅτι μὲ τὸ προχθές ἐνημοσιεύθη ποίημα, ἐτελείωσεν ἡ Πρώτη Σειρὰ τῶν «Παιδικῶν Ποιημάτων» του, καὶ ὅτι τὴν ἐκδίδει εἰς ἰδιαιτέρον βιβλιαράκι ὁ ἐκδότης κ. Ἠλίας Δικαῖος (ὁδὸς Βουλῆς). Θὰ εἶνε ἐτοιμοὶ τὸν ἐργόμενον Αὐγουστον καὶ ὁ πωλῆται πολὺ εὐθὺν (50—60 λεπτά) διὰ νὰ τὸ ἀποκτήσουν ὅλα τὰ παιδιά.

*Ὁ κ. Μωραΐτης μοῦ ἀναγγέλλει ἀκόμη ὅτι ἤρρισε τώρα καὶ δευτέραν Σειράν, ἡ ὁποία θὰ δημοσιεύῃ ἐπίσης τμηματικῶς εἰς τὴν «Διάπλῃ», πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὅποιοι τόσον ἀγαποῦν τοὺς γλυκοὺς καὶ ἁρμονικοὺς στίχους τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ.

Μὲ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον, ἡ «Διάπλῃ» εἰσέρχεται εἰς τὴν Β' ἐξαμηνίαν. Τὸ μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει σήμερον θὰ διαρκῇ 12—15 φυλλάδια, κατόπιν δέ, ἡ καὶ συγγραφέως, ὁ ἀρχιστὴν δὲ δημοσιεύεται καὶ δευτέρον. Εἶμαι βεβηλὰ ὅτι ἡ Περιπέτεια τοῦ Νικόλα Καρακὰ θὰ πᾶς ἐνδοσιῇ. Ὅσον διὰ τὰς Ἀσκήσεις τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ, ἡ δημοσιεύσις των θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς, ὅταν, ἐλπίζω, θὰ δημοσιεύσων καὶ ταπτοτέλεματα τοῦ ληξάντος.

Διὰ τὰ διηγήματα τοῦ Φαυδοῦ Ἀδάμαντος, ὁ Πλοῖαρχος Νέμος μοῦ γράφει τὰ ἐξῆς: «Τὶ δροσερὴ χωριάτικη μυρωδιὰ βγαίνει ἀπὸ τὰ ζωντανὰ αὐτὰ ἡθογραφήματα!... Ὅταν διαβάσῃς τὴν Λαμπρὴν καὶ κατόπιν τὴν Πρωτομαγιά, σὲ βεδιῶν λαχτάρησις ἡ καρδιά μου ἀπὸ νοσταλγίας γιὰ τὸ χωριό, γιὰ τὸν κάμπο ποὺ ἀνθῇ καὶ τὸ θυμὸν καὶ πηδῶν τὰ παιδιά τρελλὰ τὴν πρωτομαγιά. Ποσα καλὰ χρόνια ξεγασμένα, ἄλλα καὶ ἡσυχα παιδικὰ, μοῦ ξυπνισάν!...»

Χαρὰ τῶν Ὁρφανῶν, σὲ συλλυποῦμαι ἐγχαρδίστα διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς σου γυναικός. Εἶχες δίκην ποῦ δὲν μοῦ ἔγραψες τόσον καιρὸν, προσπάθησε ὅμως τώρα νὰ μὲ ἀποζημιώσῃς. Περιμένω καὶ τὸ ἔργον σου διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας.

Χαίρω πολὺ, Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος, ποὺ ὁ καθηγητὴς σας εὐχαριστήθη ὅταν εἶδε στὰ χέρια σου τὴν «Διάπλῃ» καὶ σὰς ἐσύστησε νὰ τὴν ἀγοράσετε καὶ νὰ τὴν μελετᾶτε, διότι ἔχει τόσα γρήσιμα καὶ ὠραία πράγματα. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάμουν ὅλοι οἱ καθηγηταί. Δυστυχῶς οἱ περισσότεροι ἀδιαφοροῦν καὶ ἀφίνουν τοὺς μαθητὰς των νὰ διαφθεῖρωνται μὲ κατὰ ἄλλα περιτοχὰ, ὅθεν τῆς νεολαίας, τὰ ὁποία δὲν ἔπρεπε νὰ διαδίδουν οὔτε ἐνήλικοι.

*Ὁ Παμφῶς μοῦ ὑπενηθμίζει νάνακοινώσω, ὅτι ὅσους δὲν ἦσαν πέρυσι συνδρομηταί, —ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ Λουδοβίκου Κορμὰ συνεχίζεται εἰς τὸν Ἀτίρκον καὶ Ζινέτταν, τὸ μέγα μυθιστόρημα ποὺ ἐδημοσίευσα πέρυσι. Ἐκεῖ πλέον τελειώνει καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, τὸν ὁποῖον ὁ συγγραφεὺς παρακολουθεῖ μέχρι τῆς ἐξορίας του εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην. Ὅστε οἱ ἐπιθυμοῦν νὰ ποτελειώσουν τὸν Κορμὰ, πρέπει νὰ γνωρίσουν καὶ τὸν μι-

κρὸν τοῦ φίλου Τιάρκον, προμηθευόμενοι τὸν ἔξογον τόμον τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1910.

Εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἀκύνους ἐνεργείας, Δικηγόρος τῆς Νεολαίας, καὶ χαίρω διότι οἱ ἀγορασταὶ μὲ ἀγαποῦν τόσον πολὺ, ὥστε νὰ χαλοῦν τὸν κόσμον ἕως νὰ λάβουν τὸ φύλλον των. Ἀδικα ὅμως, καθὼς λέγετε, τοὺς ἐπιμώρησεν ὁ καθηγητὴς διὰ τὰς θεωρητικὰς ἐκδηλώσεις των. Τιμωρεῖται κανεὶς ὅταν ἀγαπᾷ τὴν Διάπλῃν;... Ὅπως ὁποῖτε, καλὸν εἶνε νὰ μὴν ἐκφράζων τόσον θεωρητικῶς τὴν ἀγάπην των.

Φαντάζομαι τί ὠραία θὰ περᾷς εἰς τὴν ἐξοχὴν σου, Στέλλα Βιολάντη. Ναί, ἐγὼ ἀκούσῃ καὶ ἐγὼ ὅτι αὐτὸ τὸ μέρος εἶνε τὸ ὠραιότερον τῆς Σμύρνης. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ αἰσθηματὰ σου πρὸς τοὺς ἀπόρους μας. Ἄν τὰ εἶχαν ὅλοι οἱ φίλοι μου, οἱ ἀποροὶ δὲν θὰ ἐπείρμεναν τόσον καιρὸν νὰ ἐγγράφουν καὶ ἀνὰ πηδῶν ἀπὸ τὴν χαρὰν των ὅπως λέγετε.

Ἀς ἐλπίσω λοιπὸν, Θυμάρη, ὅτι δὲν θὰ κάμῃς πάλι νὰ μοῦ γράψῃς τόσον καιρὸ, καὶ ἐπὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς. Ἡ ἐπιστολή σου κομψὴ καὶ ὠραιοτάτη. Μὴν ἀπλῶνῃς ὅμως τόσον πολὺ τὸ γράμμα σου, διότι τὸ μᾶτι δυσκολεύεται νὰ συλλαμβάνῃ τὴν λέξιν. Λιγάκι πρὸ συμμάχημένα.

Ἐξαιρετικῶς φέτος, Βάρκα τοῦ Κανάρη, αἱ ἐξετάσεις θὰ γείνουν ἀργότερα, διότι ἐξ αἰτίας τῶν ἐπιδημιῶν, εἶχαν διακοπῇ τὰ μαθήματα τοῦ χειμῶνος· ἄλλως τε γίνεται σκέψις νὰ καταργηθῶν εἰς τὸ μέλλον αἱ ἐξετάσεις ὁλοκληρώσῃ, ὡς κατὰ περιττὸν καὶ μᾶλλον ἐπιδαλῇ. Ἀς μὴ χαροῦν ὅμως οἱ ἀμελεῖς, —διότι καὶ τότε δὲν θὰ προβιβάσωνται!

Υἱὴν Στοργή, εἰμπορεῖς νὰ μεταχειρίζεσαι καὶ τὸ ψευδώνυμον, ποῦ εἶχες πρὶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἔλῃς ἐν ἰσχύϊ του. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ ποῦ τὸ ὑπενηθμίζεις, ὅτι φέτος συμπληροῦται εἰκοσιπενταετία ἀπὸ τοῦ ἐξέδου τοῦ πρώτου τοῦ βιβλίου καὶ τὸν ποῦ εὐχέσαι νὰ ἐορτάσῃ καὶ πεντηχονταετηρίδα.

Τὰ ἐξῆς μοῦ γράφει ὁ Μάρμαρα-Γεώργιος: «Συνὰ βλέπω εἰς τὸ φύλλον παράνομα ἀπὸ διαφόρους, ὅτι δὲν δημοσιεύεις ὅ,τι σοῦ στέλλουν διὰ τὴν Σ.Σ.Σ. Καὶ σὺ τοὺς συνιστᾷς ὑπομονήν, κτλ. Ἀλλ' ἐγὼ σοῦ συνιστῶ νὰ τοῦ ἀναφέρῃς τὸ ἐπόμενον: Ἡ «Γραφὴ» τῆς Ἀλληλογραφίας τοῦ Πατριώτου τοῦ Ὁμήρου ἐνεκρίθη εἰς τὸ φύλλον τῆς 23ης Φεβρουαρίου 1910, καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον τῆς 27... Νοεμβρίου, δηλαδὴ εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ ἐτους. Ἀς τὸ ἀκούσουν οἱ ἀνυπόμονοι!»

Μὰ καὶ σὺ, Νυμφαία, ἐπέρασε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας χωρὶς νὰ ἔλῃς εἰς τὸ γραφεῖόν μου νὰ σὲ γνωρίσω; Τί κτῆμα! Ἐς ἄλλοτε! Ναί, πολλοὶ ἀκόμη Διαγωνισμοὶ θὰ προκηρυχθῶν, ἀλλὰ μετὰ τὰς ἐξετάσεις —δηλαδὴ ἐντός ὀλίγου.

Πράγματι, πολὺν καιρὸν εἶχα νὰ λάβω ἐκτενὴ σου ἐπιστολήν. Νηρηῖς, ἀλλ' ἡ σημερινή σου, ὠραιοτάτη, μὲ ἀπενηθμώσε. Διὰ νὰ παραγορῇσαι εἰς τὴν μόνωσίν σου, ἐνθυμοῦ ὅτι ἕνας φιλόσοφος ἔλεγεν: «Ἐἵμαι ὀλιγώτερον μόνος ὅταν εἶμαι μόνος». Καὶ ξέρεις διατ'; Διότι ὅταν ἦτο μόνος, εἶχεν ὅλον τὸν καιρὸν νὰ μὲνῃ μὲ τὸν ἑαυτὸν του, μὲ τὰς ἀναμνήσεις του, μὲ τὰ βιβλία του, —ποῦ ἀξίζουν καλλίτερα ἀπὸ χιλίους φίλους.

Ὁραῖας ἐπιστολὰς, εἰς τὰς ὁποίας ὁ χωρὸς δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ πᾶν ὅσον ἐκτενῶς, μοῦ ἐστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ὁραῖον Πήλιον, Πόθος τῆς Κοῆτης, Ἀττική Δύσις, Ἰδιότροπος Ἐανδοῦλα (τὴν ὁποίαν καὶ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου της), Ἐξορίστος Ἀθῆς, Παιρμένο Χωριότο-πουλο, Φιλόπατρις Ἰων καὶ Μυστική Ἀύτη.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

*Ἐγκρίνονται: «Τὸ ποταμάκι» τοῦ Φιλοπατρίδος Ἰωνος. — «Ἡ δάφνη», «Εἰς τὸ χω-

ριὸν» κτλ. τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος. — «Θυμὸς Κράτει» (ἔτσι καλλιτέρα ὁ τίτλος) τῆς Κραυγῆς Νίκης. — «Τὸ στοιχεῖο τοῦ δάσους» τῆς Δύσης τὸ Ροδόχορμα. — «Μία ἐντύπωση» τῆς Νηρηίδος. — «Δύσις» τῆς Μοιρώσεως. — «Τὸ χωριὸν τοῦ Πλοῦτου Νέμου». — Ἀνέκδοτα, Π. Πνεύματα, Παίγνια, κτλ. διαφόρων.

*Ἀπορρίπτονται: «Ἐσπερινοὶ ρεμβασιμοὶ» (ἀτελεῖς). — «Πρὸς τὴν θάλασσαν» — «Ἀλύπη-Γέλια». — «Ἡ δύσις» (ποίημα). — «Τὸ νησάκι». — «Τὸ φεγγάρι» (ἄτεργα ὅλα). — «Τὰ κοτσίφια κ' ἡ κάργα» (ὠραῖον, ἀλλὰ θὰ ἐφαίνετο σκοτεινὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.)

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτή πᾶσα προσφορά μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίστου ποσού των 10 λεπτῶν, πρὸς ἐγγραφήν ἀπορῶν εἰς τὴν Διάπλῃν, ἐκ τῶν ἡδὴ συστημένων.]

4ον ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

*Υπόλοιπον ἐκ τοῦ 3ου Δελτίου δρ. 1, 25.
Νέαι εἰσφοραί: Ἐξορίστος Βασιλῆς λ. 20, Ἀσούματος Τηλέγραφος λ. 20, Ἀμαρῆλλης λ. 20, Βυζαντινὸς Ἀετὸς λ. 20, Γ. Κλειώπας λ. 40, Ἀττικὴ Δύσις λ. 10, Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον λ. 60, Μικρὸς Ἥρω λ. 50, Ἐπικουρεῖος Ἀπόλλων λ. 50, Γλυκεῖα Ἐλπίς λ. 50, Γεώργιος Φανῆς λ. 20, Ἀσπρος Κόρακας λ. 10, Τσιγγαρέλα λ. 50, Σημαιοφόρος Ἑλλήν λ. 20, Μυστικὸς λ. 20, Ἐξορίστος Ἀτθῆς λ. 30, Εὐτυχὴς Παράς λ. 50, Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος λ. 20, Στέλλα Βιολάντη δρ. 1, 50, Μαύρα Μάτια λ. 30, Θυμάρη λ. 30, Βάρκα τοῦ Κανάρη λ. 25, Κλεοπ. Θ. Πετροκοκκί-νι λ. 10, Χ. Γ. Παππάς δρ. 1, Μάρμαρα-Γεώργιος λ. 20, Μόνωσις λ. 10, Πόθος τῆς Κοῆτης λ. 50, Παπαδόπουλος τοῦ Τσάρου λ. 50, Φιλόπατρις Σαμῖα λ. 20, Ἰδιότροπος Ἐανδοῦ-λα λ. 25, Ἀναξαγόρας λ. 10, Ἀμαρῆλλης λ. 10, Χαρά τῶν Ὁρφανῶν λ. 20, Σανρ. Ν. Πουλᾶκος λ. 50. — Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 31 Μαΐου δρ. 12, 95

Μὲ τὸ ἄνω ποσόν, καὶ μὲ ὅσα, ὡς ἐλπίζω, θὰ λάβω ἐν τῇ μετὰ τῇ ἐγγράφῃ προσεχῶς μερικὸς ἐκ τῶν υπολειπομένων 48 ἀπορῶν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Κέρας τῆς Ἀμαλθείας, α. (Χ.Σ.). Ὁραῖον Πήλιον, α. (Π

λύσεις ἐλήφθη, ἀλλὰ γωρὶς δεκαλέπτον.) Ρω-
βύρον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Πολικόν Ἀστέρα
(ἔστειλα) ὥστε καὶ ὁ παπποῦς διαβάζει τὴν
«Διάπλασιν» σὺν παιδί; καθόλου παράξενον,
ἀφοῦ τὴν διαβάξουν πατέρες καὶ μητέρες.) Ἀλ-
καίον (χαίρω πῶς ἔγινε καλὰ ὁ ἀδελφός σου
κ' ἔλαβε καὶρὸν νὰ μοῦ ξαναγράφῃς) σ' εὐχα-
ριστοῦ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.) Ὀμηροῦδα (φαί-
νεται ὅτι τὸ φυλλάδιον παρέπεσε καὶ σοὺ τὸ ἔ-
στειλα ἐκ νέου· χρόνια πολλὰ γιὰ τὴν γιορτὴ
τῆς μαμμᾶς.) Μαῦρα Μάνια (αἱ λύσεις δε-
καταί.) Κρητικοπούλαν (καὶ αἱ ἰδικαί σου.)
Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον (ἔχει καλῶς ἔστειλα.)
Ἀεροναῦτην (χαίρω πολὺ· καμμία παρεξήγη-
σις.) Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχρον (χαίρω πολὺ
πῶς ἔγινε καλὰ· γράφε μοι ἀπὸ τὸν «Κόκκι-
νον Βοάχον» σου.) Ἑλληνίδα (ναί, ἀλλὰ εἰς
τὸ ἐξῆς νὰ εἶσαι τακτικώτερα.) Παπαγάλον
τοῦ Τοᾶρον (ἐλήφθησαν καὶ μὴν ἀνησυγῇτε.)
Θ.Α.Βλῆς. (κατὰ τὸν κανονισμόν, εἶνε ἀδύ-
νατον.) Φιλοπάτιδα Σαμίαν (ἐλήφθησαν.)
Ἀστερόεντα Γαλαξίαν (ἔστειλα.) Μυσικὸν
(λοιπὸν, ἅμα τελειώσῃ τὸ «μαρτύριον».) Κα-
λὸν Σαμαρεῖτην (ἐλήφθησαν.) Κραυγὴν Νί-
κης (ὁρεδοῦναι μετὰ τὰς ἐξετάσεις.) Ἀναξα-
γόραν (ἔστειλα.) Ἀμαρυλλίδα (δὲν ὀφείλεις
πλέον.) Ἡλεκτρικὸν Σπινθῆρα (ναί.) Φῶτον
Τζαβέλλαν (ὄχι· δὲν εἶνε.) Ἀῦραν τοῦ Εὐρί-
που (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἰ.Λομβάρδον, Φλο-
γέραν τοῦ Βασιλέα, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1ην
'Ιουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκαί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-
ραιῶς μέχρι τῆς 21 'Ιουνίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν
μέχρι τῆς 28 'Ιουνίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι
τῆς 16 'Ιουλίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον νὰ
γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι
πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖω καὶ εἰς φακέλ-
λους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα
καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

260. Λεξιγραφίος

Τὸ πρῶτό μου εἶνε δένδρον,
Τὸ ἄλλο μετοχή,
Τ' ὅλο μεγάλη πόλις
Σ' ἀρχαία ἐποχή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλευθέρου Ἡπειρώτου

261. Στοιχειογραφίος

Εἰς θεῶν τῶν πάλοι Ἑλλήνων
Ἐνα γράμμα πλησιάζω,
Καὶ νησί μ' ὠραῖον οἶνον
Τοῦ Αἰγαίου παρουσιάζω.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δάφνης Κλωνάρι

262. Αἶνιγμα

Χώρα τὸ θηλυκὸν μου στήν Ἀσία,
Καρπὸς τὸ οὐδέτερόν μου μὲ οὐσία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλευθερίας

263. Ανατολίτικο Αἶνιγμα

Ἀι-Βασίλη τόπο μένα κάνουνε·
Μπαγάρια, σκόρδα, μέσα βάνουνε.
Ἀντάμ σέντε ψέμματα τὸ λέγουνε,
Πῶς ἀπὸ τὴν γκαμήλα μένα παίρνουνε,
Ἀπ' ἀγγελὰδα μπουζὶ κιμπὶ μὲ κόδουνε,
Καὶ ντάχτυλα τους γλεῖφουν σὰ μὲ τρώουνε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιλκήρας Πραγματικότητος

264. Ψαροδόκιμα

* * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
μάτων οὕτως ὥστε νάναγινώσκεται κατὰ σει-
ράν: Παιγνιόχαρτον, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, βα-
σιλεὺς τῆς Ρώμης, δένδρον ὀπωροφόρον, νῆσος

τοῦ Αἰγαίου, Κράτος τῆς Εὐρώπης, δημη-
τριακόν, αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Αἱματοβαμμένο
Ἑλληνικὸ Χῶμα.

265. Ἐπιγραφὴ

Κ Α Τ Α Ε
Ο Ξ Α Ν Δ
Υ Ο Α Ε Ν
Σ Ν Π Μ Ο

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίουφύου Ἑλλήνος

266. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
ξεως ἀποτελοῦν Στρατηγὸν τοῦ Μ. Ἀλεξάν-
δρου, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον
δευτέρως, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω
καθ' ἑξῆς, θάλασσαν.

1, Χώρα τῆς Ἑλλάδος. 2, Μοῦσα. 3, Ἀ-
κρωτήριον. 4, Πόλις τῆς Γαλλίας. 5, Πόλις
τῆς Ρουμανίας. 6, Ἐπιφανὴς Ρωμαῖος. 7,
Διάσημος Βασιλισσα. 8, Μεγαλόνησος τῆς
Ὠκεανίας. 9, Ἀρχαῖος ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθεῶς Δεσμώτου

267. Φηνηγενόλιπον

μλτ - τ - πν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κραυγῆς Νίκης

268. Γρίφος

Εἰπέ το ἦθ' το λῆ Ζ
Τ το το

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΖ'.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18.

170. Ἐντομον (ἐν το μόνο...)—171. Λάδων
(λα-δών.)

172. Κ
Α Ι Ξ
Ν Η Σ Σ Λ
Π Ε Ρ Σ Ε Υ Σ
Α Λ Κ Ι Ο Ν Ε Υ Σ
Π Ε Ν Θ Ε Σ Ι Λ Ε Ι Α
173. Ὁ Τολστόν ἀ-
πέθανε. (Ἐκάστη
γωνία ἀναγινώσκει-
ται χωριστά, λαμ-
βαγομένου κατὰ
σειράν ἐνὸς γράμ-
ματος ἐκ τοῦ ἑνὸς
σκέλους καὶ ἐνὸς ἐκ
τοῦ κάτω, ἐναλλάξ.)—174-
176. 1. Πύργος (ΚΩΤΣΟ ΓΡΥ Πῶς...) 2.
Λαμία (ΑΙΜΑ Λοιπὸν...) 3. Μέγαρο (ΑΡΑΓΕ
Μαρία...)—177. ΕΡΜΗΣ-ΑΘΗΝΑ (Ἐστὶ
Α, Ροῦθ, Μελίτη, Ἡράκλειον, ΣινΔ.)—178.
'Απὸ μωρὸ κι' ἀπὸ τρελλὸ μαρθάνεις τὴν ἀ-
λήθεια (ἀπὸ μω ρῶ-κι'—ἀπὸ τρε λο-μαρθάν-
εις τὴν ἀλλή θειά.)

ΜΙΚΡΑΙ ΨΗΦΙΔΕΙΣ

Α νταλλάσσω Μ. Μοῦσικὰ διὰ μέσου τῆς
«Διαπλάσεως». — Βασιλίσσα τοῦ Χρυ-
σοῦ. (1Α', 89)

Δ ηλῶ εἰς τὴν Διαπλαστικὴν Αὐτοκρατορίαν
ὅτι ἤλλαξα ψευδώνυμον. — Δικηγόρος
τῆς Νεολαίας (πρῶτην Διάπλασιν τοῦ Μέλ-
λοντος). (1Α', 90)

ΒΛΑΒΙΑΝΕΙΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Θεραπεία Νευρικῶν καὶ Φρενικῶν νοσημάτων
Παθήσα Ἀθηνῶν, ὁδὸς Κύπρου 2 καὶ 4
Τηλέφωνον ἀριθ. 314.

Γραφεῖα ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Σταδίου 45

Τηλέφωνον ἀριθ. 200.

10—12 π. μ. καὶ 5—6 μ. μ.

Κανονισμὸς καὶ πληροφῶριαι δωρεάν

τῷ αἰτούντι.

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 25 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 217]

ΑΘΗΝΩΝ: Βασιλικὴ Κανέλλη, Ἡλ. Σπ. Κα-
νέλλης, Θάνος Στ. Ἀγγελῆς, Μαρίκα Γ. Κουβελά,
Εὐρυδίκη Κωνσταντινοπούλου, Ἰωάν. Ν. Τούμ-
πας, Μαρίαννα Α. Τρίμη, Λουλουῖα Γ. Ξενοπού-
λου, Σταγὼν Ἀρόσος, Ἰ. Α. Χατζηνικολάου Χ. Σού-
λης, Ἀθ. Ν. Λεβανθίδης, Κάκια Γ. Ξενοπούλου,
Καίτη Χατζηπαναγιώτου, Λόρης Ἀμοιραδάκης,
Καλέργα Μαλλιαροῦ, Ἑλλή. Ἐμ. Μέρμια, Φίφη
Παπαδημιτρίου, Δ. Π. Κυριαζοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ν. Π. Ἡρώτης, Κούλα Ἡρ. Κα-
τσιμαντή, Φ. Θ. Κοσκινιάς, Ἀρετή Π. Δευτεράτου,
Ἀττική Δύσις, Ἀθ. Π. Μέρμηγκας.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΓΡΙΝΙΟΥ: Ν. Θ. Λέκας.
ΑΝΔΡITΙΩΤΙΝΩΣ: Φίλη τῶν Δυστυχῶν.
ΑΝΑΡΟΥ: Π. Δ. Χρηστοπούλου, Ζήσης Σπ. Ἀ-
γιοβλαστῆς, Κ. Δ. Βογιατζίδης, Ἀνδρ. Ραϊσῆς,
Α. Κωσταρῆς, Χ. Ζ. Ραῖσης, Ἰ. Κ. Βαλμάς, Ἰ. Δ.
Πολίτης, Α. Μ. Δερτοῦζος, Γ. Σ. Ἀγιοβλαστῆς, Στ.
Μ. Μπίστης Ν. Γ. Ραπτάκης, Π. Δ. Πασαλάκης, Μ.
Α. Φούντος Δ. Ἰ. Γουλανδρῆς, Α. Κ. Ξανθός.

ΑΡΓΟΥΣ: Ἀλκαῖος (24).

ΒΑΡΚΑΚΩΒΗΣ: Δημῖος Παπαναστασίου (24),

Ἄνδρ. Ἰ. Ξένος (24).

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Μ. Π. Μυσιδάκης (24-25).

ΚΑΛΑΜΟΥ: Α. Α. Νικολόπουλος, Σ. Κωστό-
πούλου, Σπυρ. Ν. Πουλάκος.

ΚΕΦΚΥΡΑΣ: Βάρκα τοῦ Κανάρη, Ἀγλαΐα Γ.
Παπᾶ, Μουτσογιάννης.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μιχ. Α. Τρίκας, Ἰ. Β. Οικονομό-
πουλος, Βλ. Α. Πάσισης.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Γ. Α. Μαντῆς, Ν. Γ. Σύλλας.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Σπυρ. Στ. Παπασταμάτης, Ν. Σα-
κελλάριος, Μιχ. Β. Πάσχος, Χ. Καραστέργιος Ἀθ.

Γ. Κασαρός.

ΔΕΒΕΤΣΟΒΟΝ: Κατασκέλης.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Θεοδ. Σπ. Δημόπουλος, Μαρίκα

Α. Καζακοπούλου.

ΠΑΞΩΝ: Ἐλισάβετ Σ. Ἀνεμογιάννη.

ΠΑΤΡΩΝ: Κωνστ. Ἰ. Φαρμακίδης, Καίτη Κ.

Γεωργακοπούλου.

ΠΕΡΓΟΥ: Μαρία καὶ Δημῖος Π. Βαρζελιώτου.

ΣΚΥΡΟΥ: Σ. Δ. Βουλγαρίδης (24).

ΣΠΑΡΤΗΣ: Χρ. Τσεσώνης (24-25).

ΣΥΡΟΥ: Ἄννα Α. Ξανθῆς, Θ. Α. Βληζιώτης,

Ἀρ. Α. Σκουρδίου, Κλεοπ. Θ. Πετροκοκκίνο,

Μαρίκα Κ. Πικροδημητρή, Φρ. Ν. Σαλάρας, Αἰκα-
τερίνη Ἰ. Σπανδοῦνη, Φωφὸ Ν. Τόζου.

ΤΡΙΚΑΛΩΝ: Φαῖδρα Π. Μοσχίδου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σπ. Σπ. Τσερέτης.

Ν. ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἀδελφὸς Α. Ραζῆ, Μαρίκα Λάμ-
πρου, Σοφία Νιώτη, Πάργα Μαστρακα, Ἀλεξάν-
δρα Βασιλάδου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἰ. Α. Μαργαλιώτης, Γ. Ν. Κω-
τοῆς.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρίκα Π. Βόλτου, Ἰω-
άννα Ἰ. Μέρμηγκα Κ. Ε. Χριστοφίδης, Ἑλένη Κ.

Στρούμης, Δημ. Ἰ. Βιτιάδης, Ἀσπρὸς Κόρακας, Χ.

Γ. Παπῆς, Α. Ν. Καψῆς.

ΒΙΡΚΕΤ-ΕΛ-ΣΑΜΠ: Ἰουλία Ἰ. Πολυταρίδου

Ἀντωνίους Ἰ. Πολυταρίδης.

ΒΟΥΡΛΩΝ: Ἀναγνώστης (24-25).

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ν. Α. Μπουρνέλος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γ. Χρηστίδης (24) Α. Κ. Ἀρά-
νης (24), Μαρία Ρούση.

ΚΥΔΩΝΩΝ: Τῆς Δύσης τὸ Ροδόχρωμα (24)

Πέννα Πουητοῦ (24).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Σπ. Α. Ἀνα-
στασιάδης Α. Παδόπουλος (24).

ΛΩΖΑΝΗΣ: Ἀμφο. Τρίφης.

ΠΟΡΤ-ΣΑ-Ι-Δ: Π. Β. Ἀδάμ, Ἰουλία Βιντιά-
δου, Σαμακὴ Ἀθρα, Γ. Σιασάγνης, Κυρκαρακὴ

Ἀθρα, Ἀλίκη Λαοδίκου, Πιπτά Λαοδίκου, Σα-
πφὸ Λαοδίκου, Κ. Δάσκα, Γ. Χαρομουντάκης.

ΣΜΥΡΝΗΣ: Ἰ. Μ. Λομβάρδος.

ΣΟΥΡΜΕΝΩΝ: Π. Χρ. Λογνινίδης (22-23).

ΧΙΟΥΣ: Ἑλληνικὸν Εἶφος (24).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐκρίνων ὁρθεῖν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλεφθήσαν
οἱ ἑξῆς τέσσαρες: ΔΗΜ. Ἰ. ΓΟΥΛΑΝΔΡΗΣ ἐν

Ἀνδρῶν, ΑΔΕΛΑΪ-Σ Α. ΡΑΖΗ ἐν Νέφ Φαλήρης,

ΔΕΟΝΔΑΣ Ν. ΚΑΡΗΣ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ΑΔ.

ΔΕΙΒΑΘΕΙΝΟΣ ὁδὸς Βύσσης 9 ἐν Ἀθήναις.

Καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἑξ' μηνῶν, οἱ δὲ
ἄλλοι τρεῖς διὰ μίαν τομηνίαν ἑκάστος. Ὅλοι
ἀπὸ 1 'Ιουνίου.

Πλεονάζουν δρ. 0,50 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγω-
νισμόν.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτον τὴν λύσιν
δὲν ἀναφέρονται, οὕτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλε-
πτον ἀντὶ δεκαλέπτον. (Γραμματόσημον ὀθωμα-
νικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ με 5 λεπτά· ὥστε διὰ
10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰ.)